

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 145/2023-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavných sťažnostiach sťažovateľky **Bing Stav, s. r. o.**, Kendice 471, IČO 47 822 104, právne zastúpenej Sýkora – advokátskou kanceláriou, s. r. o., Murgašova 3, Košice, IČO 47 256 206, v mene ktorej koná advokát JUDr. Matej Sýkora, proti uzneseniam Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 30 Up 22/2021 z 20. apríla 2021 a č. k. 30 Up 22/2021 z 1. októbra 2021 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavné sťažnosti **o d m i e t a .**
2. Návrhom na vydanie dočasného opatrenia **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavné sťažnosti a skutkový stav

1. Sťažovateľka sa dvomi ústavnými sťažnosťami doručenými ústavnému súdu 21. júna 2021 a 2. novembra 2021, vedenými pod sp. zn. Rvp 1302/2021 a Rvp 2231/2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 30 Up 22/2021 z 20. apríla 2021 a 1. októbra 2021 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“). Navrhuje, aby ústavný súd obe napadnuté rozhodnutia zrušil, vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov konania. Zároveň navrhuje dočasným opatrením (i) zakázať okresnému súdu pokračovať v konaní vedenom pod sp. zn. 30 Up 22/2021, rozhodnúť o podanej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 26. augusta 2021, resp. vydať poverenie na vykonanie exekúcie, (ii) prikázať okresnému súdu zamietnuť každý doručený návrh na vykonanie exekúcie, resp. prikázať, aby sa zdržal vykonávania napadnutého rozhodnutia z 20. apríla 2021, a (iii) prikázať okresnému

súdu zastaviť každú exekúciu vedenú na poklade platobného rozkazu okresného súdu č. k. 30 Up 22/2021 zo 14. januára 2021 (ďalej len „platobný rozkaz“) do právoplatnosti rozhodnutia o ústavnej sťažnosti.

2. Uznesením č. k. PLs. ÚS 72/2021-5 z 1. decembra 2021 plénum ústavného súdu spojilo obe ústavné sťažnosti na spoločné konanie, ktoré je vedené pod sp. zn. Rvp 1302/2021, pretože tieto spolu skutkovo a právne súvisia, týkajú sa problematiky doručovania do elektronickej schránky a v nadväznosti na to odpustenia zmeškanej lehoty v právnej veci sťažovateľky, kde je v procesnej pozícii odporkyne, pričom jej ústavnoprávna argumentácia je v oboch sťažnostiach v princípe zhodná. Opisuje v nich rovnaké skutkové okolnosti (pandémia, opatrenia, ochorenie COVID-19, očkovanie a jeho následky), ktoré ju viedli k neprevzatiu zásielky a následne k zmeškaniu lehoty na podanie odporu.

3. Z ústavnej sťažnosti pôvodne vedenej pod sp. zn. Rvp 1302/2021 a jej príloh (ďalej len „prvá sťažnosť“) vyplýva, že okresný súd vydal platobný rozkaz, ktorým rozhodol, že sťažovateľka je povinná v lehote 15 dní od jeho doručenia zaplatiť spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobkyňa“) istinu vo výške 43 285,79 eur s príslušenstvom alebo podať odpor a zároveň nahradiť trovy konania vo výške 2 554,83 eur. Sťažovateľka podala 9. apríla 2021 odpor spolu s návrhom na odpustenie zmeškania lehoty na jeho podanie, svoje podanie doplnila 12. apríla 2021. Okresný súd uznesením č. k. 30 Up 22/2021 z 20. apríla 2021 (ďalej aj „prvé napadnuté rozhodnutie“) návrh sťažovateľky na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odporu proti platobnému rozkazu zamietol. Podľa okresného súdu dôvody prezentované sťažovateľkou nie je možné vyhodnotiť ako ospravedlňiteľné, resp. ich existencia nebola riadne preukázaná, sťažovateľka nepreukázala žiadnym spôsobom včasnosť podania predmetnej žiadosti. Sťažovateľka neunesla dôkazné bremeno, z jej argumentácie nebolo možné určiť, či bol návrh podaný včas, keďže žiadnym spôsobom nešpecifikovala a nepreukázala okamih odpadnutia prekážky a *de facto* nepreukázala ani existenciu objektívnej prekážky. Nie je možné preto posúdiť ani subjektívnu stránku, možnosť žiadateľa prekážku predvídať a prípadne odstrániť.

4. Skutočnosť, že jediný konateľ sťažovateľky [REDAKOVANÉ], ktorý sa v období medzi 13. januárom 2021 a 29. marcom 2021 rozhodol z dôvodu pretrvávajúcej pandémie spojenej so šírením choroby COVID-19 a s tým spojenej obavy o zdravie a život (svoj a svojich blízkych, pozn.), ako aj z dôvodu zachovania preventívnych a bezpečnostných opatrení zdržiavať v mieste trvalého pobytu v obci Kendice, kde si nezabezpečil možnosť prihlásenia do elektronickej schránky sťažovateľky a preberania jej doručovaných elektronických úradných správ, nie je podľa súdu možné považovať za ospravedlňiteľný dôvod zmeškania lehoty. Urobil tak výlučne z vlastnej vôle (výkon funkcie konateľa nebol v danom období obmedzený), bolo tak povinnosťou a v záujme sťažovateľky, aby si záležitosti obstaral tak, aby nedošlo k situácii, že nebude schopný riadne zabezpečovať elektronickú komunikáciu s orgánmi verejnej moci. Nič konateľovi sťažovateľky nebránilo dočasne si do miesta trvalého bydliska preniesť či dať si preniesť pracovný počítač s čítačkou kariet, resp. zabezpečiť akýkoľvek počítač s prístupom na internet, ku ktorému stačí pripojiť čítačku (software je voľne dostupný na stránke slovensko.sk). Prípadne mohol splnomocniť inú osobu na prístup do elektronickej schránky sťažovateľky a na preberanie úradných zásielok v mene sťažovateľky. Tieto opatrenia nemožno považovať za nepomerne ťažkosti prekonania už uvedených dôvodov na strane sťažovateľky, ktoré by jej mali v danom období znemožniť prevziať

elektronické úradné správy a podať odpor proti platobnému rozkazu, ktoré nie je spravodlivé od sťažovateľky požadovať. Na jej ťarchu je nutné pričítať, že nemala nastavené žiadne notifikácie doručovania do elektronickej schránky, aj keď táto služba bola bezplatne dostupná. Ani účasť konateľa sťažovateľky na očkovaní 6. marca 2021, ktorého vedľajšie účinky mu mali na pár dní znemožniť výkon práce a presun z miesta bydliska, nie je možné bez ďalšieho považovať za ospravedlniteľný dôvod, ide z hľadiska následkov o nekonkrétne a nepreukázané tvrdenia. Rovnako nebolo preukázané tvrdenie, že konateľ sťažovateľky sa v danom období mal zdržiavať na adrese trvalého pobytu z dôvodu povinnej karantény pre kontakt s osobami, ktoré mali byť v kontakte s osobami diagnostikovanými ako pozitívnymi na ochorenie COVID-19, čo by mohlo za určitých okolností byť považované za objektívny a ospravedlniteľný dôvod.

5. Z ústavnej sťažnosti pôvodne vedenej pod sp. zn. Rvp 2231/2021 a jej príloh (ďalej len „druhá sťažnosť“) vyplýva, že okresný súd uznesením vyššieho súdneho úradníka z 26. augusta 2021 odmietol odpor sťažovateľky proti platobnému rozkazu. Následnú sťažnosť sudca okresného súdu ako nedôvodnú zamietol napadnutým rozhodnutím z 1. októbra 2021 (ďalej aj „druhé napadnuté rozhodnutie“). Sťažovateľke bol platobný rozkaz doručovaný do aktívnej elektronickej schránky s použitím fikcie doručenia, z elektronickej doručky vyplynulo doručenie správy 30. januára 2021 o 00.26 h okamihom uloženia správy. Podanie odporu bolo preukázané 9. apríla 2021, po uplynutí lehoty. Okresný súd zrekapituloval priebeh konania, a to zamietnutie návrhu sťažovateľky prvým napadnutým rozhodnutím, zamietnutie návrhu sťažovateľky na určenie neúčinnosti elektronickeho doručenia úradnej správy – platobného rozkazu uznesením č. k. 30 Up 22/2021 z 20. apríla 2021 a potvrdenie tohto rozhodnutia na odvolanie sťažovateľky uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16 CoUp 1/2021 z 1. júna 2021 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“). Okresný súd preto konštatoval oneskorené podanie odporu a neexistenciu povinnosti zaoberať sa odporom meritórne, teda námietkami vo veci samej. Sťažovateľka neuviedla žiadne skutočnosti spôsobilé zmeniť názor súdu, resp. s ktorými by sa nebol vysporiadal v predchádzajúcich rozhodnutiach. Sudca považoval uznesenie vydané vyšším súdnym úradníkom za vecne správne. K návrhu sťažovateľky na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia dovolacieho súdu o jej dovolaní proti uzneseniu krajského súdu a ústavného súdu o prvej sťažnosti okresný súd s odkazom na § 15 ods. 4 písm. e) zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínanom konaní a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 307/2016 Z. z.“) uviedol, že sa naň neprihliada. Takéto prerušenie konania by navyše bolo v rozpore s účelom upomínacieho konania ako zjednodušeného a urýchleného konania.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Okresný súd v prvom napadnutom rozhodnutí použil nezákonnú a nesprávnu argumentáciu. Prvotnou príčinou, ktorej následkom bolo neprihlásenie konateľa sťažovateľky do elektronickej schránky v relevantnom období, bola pandémia. Išlo jednoznačne o objektívnu skutočnosť danú nezávisle od vôle sťažovateľky a jej konateľa. Rozhodnutie konateľa sťažovateľky zdržiavať sa v relevantnom období v mieste svojho trvalého pobytu, aby ochránil seba a svoju rodinu, mu nemožno vyčítať ako nesprávne konanie ani interpretovať to ako subjektívne či svojvoľné rozhodnutie. Obmedzenia pohybu vyplývajúce z uznesení vlády Slovenskej republiky a vyhlášok

Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky mali za následok aj obmedzenie výkonu funkcie konateľa sťažovateľky v rozsahu podmienenom jeho osobnou prítomnosťou v priestoroch sťažovateľky. Na výkon práce z domácnosti konateľ sťažovateľky nevyhnutne využíval iba telefón.

7. Závery okresného súdu o možnosti prenesenia pracovného počítača do miesta trvalého bydliska, resp. o zabezpečení počítača s prístupom na internet sú podľa sťažovateľky svojvoľné a ničím nepodložené, nesprávne a nepravdivé. Pracovný počítač konateľa sťažovateľky umiestnený v priestoroch sťažovateľky využívajú pravidelne aj iné osoby, je vylúčené jeho premiestnenie do miesta pobytu konateľa sťažovateľky, znemožnilo by sa im plnenie ich pracovných povinností a aj výkon podnikateľskej činnosti. Premiestnenie počítača tak nebolo možné od ■■■■■ spravodlivo požadovať. Rovnako ani obstaranie nového počítača s prístupom na internet, pretože je spojené s nemalými finančnými nákladmi. Od konateľa sťažovateľky nebolo možné spravodlivo požadovať splnomocnenie inej osoby na prístup do elektronickej schránky a preberanie zásielok, keďže v relevantnom období nemal k dispozícii osobu, voči ktorej by mal bezvýhradnú dôveru. Sťažovateľka nesúhlasí ani s konštatovaním okresného súdu o následkoch očkovania jej konateľa, pretože vedľajšie účinky trvali tri dni po očkovaní, zhoršenie zdravotného stavu trvalo ďalšie tri týždne a ťažkosti pominuli 28. marca 2021.

8. Sťažovateľka trvá, že splnila podmienky podľa § 122 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a prvé napadnuté rozhodnutie o zamietnutí jej žiadosti je preto arbitrárne, nerešpektuje jej ústavne zaručené práva, malo za následok nerovnocenné postavenie strán sporu v neprospech sťažovateľky, pretože jej nebolo umožnené brániť sa proti predmetnému platobnému rozkazu včas podaným odporom. Bola jej tak odňatá možnosť konať pred súdom.

9. Druhé napadnuté rozhodnutie okresný súd založil na prvom napadnutom rozhodnutí, ako aj na rozhodnutiach o zamietnutí návrhu sťažovateľky na určenie neúčinnosti elektronickeho doručenia predmetného platobného rozkazu, ktoré podľa sťažovateľky porušili jej označené práva, a preto je z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné, neudržateľné a je v extrémnom rozpore s princípom spravodlivosti. Absolútne bolo popreté právo na súdnu ochranu, na prístup k súdu, na spravodlivé meritórne prejednanie veci súdom. Bez existencie legálneho a legitímneho dôvodu okresný súd poskytol žalobkyni väčšiu mieru právnej ochrany než sťažovateľke, odňal jej možnosť konať pred súdom, možnosť meritórne prejednať jej vec.

10. Podľa sťažovateľky zmyslom § 9 zákona č. 307/2016 Z. z., § 111 ods. 3 a § 116 ods. 2 CSP bolo vylúčiť uplatnenie fikcie doručenia v prípade doručovania platobného rozkazu, a to aj v prípade jeho doručovania ako elektronickej úradnej správy do elektronickej schránky sťažovateľky. Odôvodnenie druhého napadnutého rozhodnutia neobsahuje odpovede na všetky otázky súvisiace s problematikou doručovania predmetného platobného rozkazu sťažovateľke, preto porušuje právo na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Sťažovateľka v ústavných sťažnostiach tvrdí, že okresný súd nezákonne a nesprávne rozhodol o zamietnutí jej žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty a následne o zamietnutí jej sťažnosti proti

uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o odmietnutí jej odporu. Okresný súd tým mal vytvoriť nerovnocenné postavenie strán a znemožniť vecné prejednanie jej veci.

12. Ústavný súd ústavné sťažnosti sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní ústavný súd potom preskúmal, či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K porušeniu označených práv prvým napadnutým rozhodnutím:

13. Skôr ako sa ústavný súd bude zaoberať podstatnou argumentáciou sťažovateľky obsiahnutou v ústavných sťažnostiach, považuje za potrebné zdôrazniť, že ho nemožno považovať za ďalšiu „superrevíziu“ inštanciu v systéme justície. Ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) stojí ústavný súd mimo sústavy všeobecných súdov, a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať skutkové a právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, s výnimkou ich arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti majúcej za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

14. Podľa obsahu ústavných sťažností, sťažovateľka v prevažnej časti túto stabilizovanú judikatúru ústavného súdu opomína a ústavnú sťažnosť uplatnila v podstate ako ďalší opravný prostriedok v systéme všeobecného súdnictva. Ústavné sťažnosti kopírujú dôvody, ktoré už sťažovateľka uplatnila v návrhu na odpustenie zmeškania lehoty, resp. v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu vydanému vyšším súdnym úradníkom. Účel ústavnej sťažnosti je však v porovnaní s opravnými prostriedkami v systéme všeobecného súdnictva diametrálne odlišný, keďže sleduje výlučne ochranu základných práv a slobôd.

15. Pri prerokovaní ústavnej sťažnosti ústavný súd vychádzal z ustáleného názoru, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 209/04, III. ÚS 206/06, III. ÚS 78/07).

16. Po preskúmaní prvého napadnutého rozhodnutia z perspektívy argumentácie sťažovateľky dospel ústavný súd k záveru, že táto nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov okresného súdu. Okresný súd sa zaoberal podstatnými argumentmi sťažovateľky prezentovanými v jej žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty, pričom presvedčivo, logicky a konzistentne odôvodnil svoje právne závery. Zrozumiteľne analyzoval jednotlivé námietky sťažovateľky o možnosti založenia ospravedlniteľného dôvodu a konkrétne ich posúdil v rámci relevantnej právnej úpravy obsiahnutej v § 122 CSP. Nosné závery okresného súdu nie sú spochybnené argumentmi uvedenými v ústavnej sťažnosti. Sťažovateľka spochybňuje primárne správnosť napadnutého rozhodnutia a jeho zákonnosť, trvá na tom, že splnila predpoklady na vyhovie jej žiadosti. Prehodnocovanie správnosti záverov všeobecného súdu však nie je primárnou úlohou ústavného súdu. Ústavný súd nezistil ani v namietanom závere okresného súdu o možnosti prenesenia

pracovného počítača do miesta trvalého bydliska, resp. o zabezpečení počítača s prístupom na internet prvky svojvôle. Okresný súd bol postavený pred úlohu aplikovať na zistené skutkové okolnosti pomerne široko formulovanú právnu normu, ktorá jej adresátovi dovoľuje väčší „manévrovací priestor“. Výsledok jeho posúdenia vzhľadom na zistené konkrétne okolnosti nepovažuje ústavný súd za vybočenie z hľadiska pravidiel racionálneho uvažovania či popretia účelu právnej normy.

17. Vo výsledku však ústavný súd nezistil, že by súdna ochrana poskytnutá okresným súdom sťažovateľke vykazovala nedostatky dosahujúce intenzitu porušenia práva na spravodlivý proces, práva na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní. Okresný súd v prvom napadnutom rozhodnutí zrozumiteľne a bez zjavných logických protirečení vysvetlil dôvody, pre ktoré žiadosti nevyhovel a túto zamietol. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia, čomu zodpovedá aj ustálený názor ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010), že právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom.

18. Z ústavnoprávneho hľadiska niet v tomto prípade žiadneho dôvodu na spochybňovanie alebo prehodnocovanie záverov všeobecného súdu. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti k záveru, že medzi prvým napadnutým rozhodnutím a obsahom označených práv neexistuje taká súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného prvú ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. V nadväznosti na takéto rozhodnutie o prvej ústavnej sťažnosti nezostávalo ústavnému súdu iné ako nevyhovieť aj návrhu na vydanie dočasného opatrenia.

III.2. K porušeniu označených práv druhým napadnutým rozhodnutím:

19. Po preskúmaní druhého napadnutého rozhodnutia sudcu okresného súdu, ktoré posudzoval vo vzájomnej súvislosti s uznesením vyššieho súdneho úradníka (IV. ÚS 350/09), ústavný súd argumentáciu sťažovateľky nevyhodnotil ako spôsobilú spochybnit' ústavnú udržateľnosť záverov okresného súdu. Nosným dôvodom druhej sťažnosti bol totiž predpoklad o porušení označených práv sťažovateľky prvým napadnutým rozhodnutím, ktorý je prijatím záveru uvedeného o ústavnej udržateľnosti prvého napadnutého rozhodnutia vyvrátený.

20. Dôvodnosť prvej sťažnosti podľa sťažovateľky preukazuje aj ďalší postup okresného súdu, keď pri rozhodovaní o odpore proti predmetnému platobnému rozkazu už osobitne a opätovne neposudzoval žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty na podanie odporu ani neskúmal jej dôvodnosť, považoval predmetnú žiadosť za vyriešenú prvým napadnutým rozhodnutím. Okresný súd sa akceptovateľne vyrovnal s argumentmi sťažovateľky o možnostiach opätovného posudzovania jej námietok. Ústavný súd nezistil neudržateľnosť rozhodnutia, jeho extrémny rozpor s princípom spravodlivosti, popretie práva na súdnu ochranu a na prístup k súdu či poskytnutie väčšej miery právnej ochrany žalobkyni oproti sťažovateľke. Vec sa navyše nachádza na dovolacom súde, ktorý v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 96/2022 rozhoduje o dovolaní proti uzneseniu krajského súdu o určení neúčinnosti elektronického doručenia úradnej správy, v ktorom sťažovateľka uviedla v zásade rovnaké argumenty ako v ústavnej sťažnosti v prospech záveru o neúčinnosti doručenia predmetného platobného rozkazu.

21. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti k záveru, že medzi druhým napadnutým rozhodnutím a obsahom označených práv neexistuje taká súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí druhej ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd druhú ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. V nadväznosti na takéto rozhodnutie o druhej ústavnej sťažnosti nezostávalo ústavnému súdu iné ako nevyhovieť aj návrhu na vydanie dočasného opatrenia.

22. Vzhľadom na odmietnutie ústavných sťažností ako celkov sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petitoch nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. marca 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu